

Posudek na diplomovou práci Dany Hulíkové

Tábory nucené práce a věznice padesátých let 20. století – to není jen téma politické a historické. Významnou roli hrály (a stále hrají) komunistické lágry i v literatuře, tím spíš, že mezi vězni se ocitli také spisovatelé a básníci. Diplomová práce Dany Hulíkové se soustřeďuje na české spisovatele, kteří svou osobní zkušenost z lágrů vyjádřili v povídkách a románech. Jde o díla Jiřího Muchy (stylizovaný deník Studené slunce), Karla Pecky (cyklus povídek Na co umírají muži; román Motáky nezvěstnému) a Jiřího Stránského (povídkový soubor Štěstí).

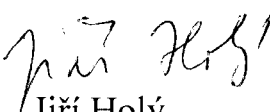
Je třeba říci, že zpracovat takové téma není snadné. Jednak je totiž třeba respektovat fakt, že „nejde jen o literaturu“, je to velké téma vyrovnávání se s minulostí, téma historické paměti. (Podobně jako je to třeba v případě holokaustu/šoa; německá literatura a společnost se s nacistickým vyhlazováním Židů vyrovnávaly prakticky až od šedesátých let 20. století.) Nelze tedy abstrahovat od konkrétní historické situovanosti těchto literárních děl a od autobiografické zkušenosti autorů. Zároveň však musíme brát v úvahu literárnost a estetické kvality: i dílo inspirované otřesnou zkušeností zůstává literární fikcí a musíme je chápat v souřadnicích umění.

Dana Hulíková se s těmito nástrahami ve své práci velmi dobře vyrovnala. Svědčí o tom její dobrá znalost obecně historické problematiky gulagů a lágrů, jak to demonstruje první kapitola její diplomové práce, stejně jako informace o biografii a „vězeňském životě“ jednotlivých autorů na jedné straně a schopnost analyzovat a interpretovat vlastní literární texty na straně druhé. Dokáže diferencovat mezi jednotlivými typy psaní o lágru (např. odlišnost Stránského mírně optimistického, místy dokonce idylického obrazu tábora od drsných obrazů Karla Pecky, kdy se hrdinové ocitají v mezních situacích), popsat specifické tvůrčí gesto každého autora (literární stylizace u Jiřího Muchy, „filmové“ postupy ve Stránského prózách), všimá si i případných slabin a problémů.

Pozitivním rysem práce je také její velmi dobrá stylistická úroveň a přesnost faktů, citací a odkazů. Cenným doplňkem tvoří obrazová dokumentace z Památníku Vojna u Příbrami, kterou diplomantka sama pořídila a která svědčí o jejím sympatickém zaujetí tématem.

Diplomová práce Dany Hulíkové je nadprůměrná. Velmi rád ji doporučuju k obhajobě.

13.5. 2009

Jiří Holý